

Őszikék — Novella II. helyezett

Z. néni nagyon szerette a galambokat. Reggeli kávéjának szertartásszerű elfogyasztása után rendszerint elballagott a sarki kis boltba, és felvásárolta a tegnapi pékárut. Nem volt ez nagy mennyiség, de meghúzta a szatyor a karját, mire felballagott a másodikra. Otthon nagyokat sóhajtvá kifűzte cipőit, megnyomogatta fájós bokáit és kicsit megpihent. Elkortyolt egy málna fröccsöt kedvenc csatornája reggeli műsora alatt, majd munkához látott.

Takaros, vasalt kötőt terített maga elé, és az asztalra púpozott kifliket szép kicsi kockákra aprította. Pecsényés arcán mosoly derengett és halkán dúdolt magában. Mire végzett, a nap már a kis konyha porcelán csészéin táncoltatta sugarait. Jaj nekem, még eltotojázom az időt, dohogta, majd gondosan besöpörte a kiflikockákat rózsás bevásárló szatyrába. Fájó bütykeit cipőbe kényszerítette és elindult.

Voltak stabil helyei. A hét első felében szívesebben járt a városi közparkba, szórakoztatták a rendre kivonuló óvodások produkciói a játszótéren, de ők zargatták a galambokat. Hétvégén a könyvtár melletti téren szeretett üldögegni, a kis kápolna melletti padon, ahová késő délutánig odasütött a nap. Mindkét helyhez vonzódott, a galambok miatt.

Ez a vonzódás még gyerekkorából volt eredeztethető. Nagy házuk volt a város feletti dombon, ahol apja elismert galambásznak számított. Z. néni még élénken emlékezett a faragott galambházra, meg arra, hogy a kertvégi budiba menet milyen szívesen elgyönyörködött a madarak elegáns röptében, amint egy villanással csapatostól szelték az eget. Mama is szerette a galambokat, micsoda galambbecsináltakat főzött, istenem. Papa még versenyekre is járt, cserélt meg vásárolt, és mikor meghalt, a sírkövére is galambot faragtatott a család. Z. néni fajtánként ugyan nem tudta őket megkülönböztetni, ám gyönyörködött tolaik opálos fényében, aranyszín szemeik riadt rebbenésében és a hímek burukkoló táncában.

Sok gondja volt emiatt Z. néninek, hogy szerette a galambokat. Többször érte atrocitás. Egyszer egy kismama szölt rá, hogy ne etesse őket, mert betegségeket terjesztenek. Máskor meg egy hajléktalan zavarta el és felszedegette a kiflicsücsköket. Kegyetlen a világ.

Innentől valamiféle csiklandósan veszélyes misszióknak érezte tettét, amint megjelent a rózsás szatyorról és szörni kezdte a galamboknak a morzsát. Mint minden tömegben, itt is remekül meg lehetett figyelni az állatok különbözőségét. Voltak bátrak, akik előre tolokodtak és vakmerően kapták el a falatot, akadtak óvatosak, ők csak a háttérből csipegettek, meg szemtelen törtető, ezek a másik csőréből lopták a kiflivéget. Két sánta is megjelent rendszeresen, itt a kis kápolna melletti padnál. Egyikük fél lába elsorvadt valami kórban, a másiknak nem fejlődtek kis rendszeren a lábujjai, kis bőrdarabkák leflegtek róla. Ezeket mindig elverte a többi, bárhogy tolokodtak.

Tubi, tubi! Tubikáim – szólongatta lágy hangon népét Z. néni és kissé elhúzódott, mert a tolokodó bátrabbak, a nagyok, az erősek már a padon kopogtattak kiürült szatyra közvetlen közelében. Gyere csak kis bolondom, duruzsolta, majd váratlanul lecsapott. Tubi, tubám, nézte szeretettel a vergődő madár riadt szeméit és határozott mozdulattal kicsavarta a nyakát, majd szatyrába süllyesztette.

Z. néni nagyon szerette a galambokat.

Algyő, 2015.

VÁRKONYI KITTI KATALIN

ÁLLATBARÁT

Én, a tyúkom és a kecske elindulnánk valamerre vagy inkább a végtelenbe vinne minket ez az este lehet nappal, talán reggel napfényes virágrügyekkel én, a tyúkom és a kecske elindulnánk valamerre. Kicsi kecském hófehérbe árnyékot vet rá a kék tyúkocskámnak piros taréj csupa kék-piros-fehér én, a tyúkom és a kecske elindulnánk valamerre. Lenne tej, mit adna kecske tojásukat meg tyúk teremne élhetnénk a végtelenbe én, a tyúk, és a kecske.

Pilisvörösvár, 2015.

Hézső Ferenc különdíjas

